

Magyar Hang

Polgári hetilap

2020. november 27. –
december 3.
III. évfolyam 48. szám
www.hang.hu
Ára: 590 forint
Éves előfizetőknek:
450 forint

**ÉLET VAN
BENNE**

**PRESSER
GÁBOR:**
MAJD HA
ELMŰLIK EZ
A BORZALOM...

A ZENÉSZ A JÁRVÁNY
TŰLÉLÉSÉRŐL,
AZ EMLÉKEK KÖNYVBÉ
RENDEZÉSÉRŐL,
JOGTUDATOSSÁGRÓL
ÉS ARRÓL, MIBEN
NINCS KÜLÖNBÉSÉG
A DEMOKRÁCIA
ÉS A „KOMCSIZMUS”
KÖZÖTT

**EMLÉKEZÉS
MARADONÁRA**

**INTERJÚ:
HALÁSZ JUDIT**

**ENNYI MÉREGGEL
AZ EGÉSZ VÁROST
MEG TUDNÁ ÖLNI – RIPORT**

FELTÁMADÁS SÁTÁN

**FIZESSEN ELŐ ÖN IS
A MAGYAR HANGRA!**

Rendelje meg a postán
vagy a www.hang.hu oldalon.
Támogassa lapunkat és a szabad magyar sajtót!
Mert tényleg a lét a tét.

ISSN 2630-8258

9 772630 825001

A művészetnek a szabadság ad levegőt

Halász Judit: Az érzések lehetnek különbözők, de mindig találunk kompromisszumot, csak beszélnünk kell egymással

FICSOR BENEDEK

Újra bezártak a színházak, koncerttermek, hogyan éli meg szigorítást? Más ez a helyzet, mint a tavaszi karantén idején volt?

– Tavasszal talán nem éreztük annyira a bezártságot. Ugyanígy a négy fal között voltunk, de azt reméltük, hogy hamarabb vége lesz. A mostani számok megrémítik az embert, nehezebb feldolgozni mindazt, ami körülöttünk zajlik. Bár a színház újra bezárt, a próbák tovább folynak, azt azonban egyelőre senki sem tudja, hogy mi lesz az előadások sorsa. De valamit biztosan kitalálunk, hogy tartani tudjuk a kapcsolatot a közönséggel.

– És mi lesz a koncertekről?
– Ott talán még szomorúbb a helyzet. Jön a Mikulás, jön a karácsony, szerettem volna az ünnepről, a hagyományokról beszélni a gyerekeknek, ebből most semmi sem lesz. Ráadásul, mivel általában ebben az időszakban adjuk a legtöbb koncertünket, és a zenekar több tagja főleg a fellépésekből él, most sokan kerülnek nagyon nehéz helyzetbe.

– A könnyűzenei szcénát az állami online elérhető raktárkoncertekkel igyekszik támogatni. Ön nem tervez online fellépéseket?

– Egyáltalán nem értek az ilyesmire, és nem is nagyon szeretnék így fellépni. Online nem tudok kapcsolatot teremteni a gyerekekkel. Ők az előadásaim legfontosabb szereplői, mindent hozzájuk igazítok, a reakcióik szabják meg az irányt. A közönség és az előadó találkozási teremt meg a koncertek különleges hangulatát, ez a csoda online nem születethet meg.

– Gyakran írják önről, hogy a koncertjein is színésznőként van jelen. Színésznőként énekel, vagy énekesként játszik inkább?

– Én ott mindig Halász Juditként vagyok jelen. A gyerekek egyből észreveszik, ha az előadó megpróbál magára erőltetni egy szerepet. Ezért csak saját magamat adhatom, különben elvesz a kapcsolat közöttünk. De ha Halász Juditként lépek színpadra, akkor már minden megy magától.

– Évtizedek óta koncertezik gyerekekkel. Megváltozott a közönség, mások a mai gyerekek, mint 20-30 évvel ezelőtt?

– Nem a gyerekek változtak meg, hanem az előadásaim. Régen csak gyerekeknek énekeltem, ma olyan felnőtteknek is, akik gyerekként ismerték meg a dalaimat, és

most a saját gyerekeikkel jönnek a koncertjeimre. Ma már legalább annyi felnőtt van a nézőtérben, mint gyerek.

– Fogékonyság még a gyerekek a dalokra?

– A gyerekek úgy születnek, hogy szeretnek játszani, szeretik a meséket, és szeretik azt, aki szeretettel fordul feléjük. Ez mindig is így volt, és ma is így van. Nem véletlenül maradtak fenn régi dalok, régi mesék, amelyeket a gyerekek mindig szívesen vesznek. Soha nem szabad azonban becsapni őket. Ahogy az előbb mondtam, a gyerekek azonnal rájönnek, ha

A színész még próbál a Vígszínházban, de az újabb szigorítások miatt bizonytalanára vált az előadások sorsa, ahogy a koncertjeit is elsöpörte a járvány második hulláma, pedig nagyon szeretett volna a közönséggel a karácsonyról, a hagyományokról beszélgetni. Halász Judit a bezárkózásról, a fellépések csodájáról, a Vígszínház változásairól, Várkonyi Zoltán segítségével, az SZFE-ügyről és a színházi világ megosztottságáról mesélt a Magyar Hangnak.

valaki nem őszinte. Sokkal hamarabb, mint a felnőttek. Ha valaki félyállról veszi az előadást, mert „csak” gyerekeknek játszik, akkor nagyon hibázik, ez a „csak” a legrosszabb. Ahhoz, hogy a gyereket megragadjuk, sokkal nagyobb erőfeszítésre és figyelemre van szükség.

– Együtt játszott Bulla Elmával, Sulyok Máriával, Páger Antallal, Ruttkai Évával, Darvas Ivánnal. Ma is lát maga körül olyan tehetségeket, akiket „színészióriásként” emlegetnek majd évtizedek múlva?

– Minden korosztálynak megvannak a tehetségei. Főiskolai tanárom, Pártos Géza úgy fogalmazott, hogy a tehetség egy állapot. Tehetségesnek születni kell, de a körülmények könnyedén tönkretelhetik a legnagyobb tehetséget is.

– A színházi közeg felelőssége, hogy ki mennyit mutat meg magából?

– A pályám kezdetén, ha nehezen ment egy szerepre való felkészülés a próbán, a partnereim, nagyszertű színészek, próbáltak segíteni nekem. De minél jobban segítettek, annál jobban bezárkóztam ijedtemben. Úgy éreztem, hogy

sem úgy jött be az első próbákon a színpadra, hogy egyből tökéletesen játszotta a szerepét! Neki is meg kellett csinálnia, a sikerért meg kellett dolgoznia. Csak ő nagyon tudta a szakmát, neki már nagy gyakorlata volt, és hozzá még zseniális tehetsége is, ami azért nincs mindenkinek.

– Sokan naivaként tekintenek önműre. Egyetért ezzel a jellemzéssel?

– Nem sokszor voltam naiva. Várkonyi azzal vett fel a Vígszínházba, nehogy azt higgyem, hogy én egy femme fatale vagyok: vígjátékokban fogok játszani. És így is lett, évekig kizárólag csak vígjá-

metlenül alakult számomra. Többször megfordult a fejemben, hogy elhagyom a színházat. Bár ritkán ért közvetlen gombaság, léteznek más módszerek is arra, hogy megbántunk valakit, hogy folyamatosan rosszul érezze magát. Tíz év alatt egy szerepnek örültem igazán. Az Audienciában II. Erzsébet királynőt játszom. De a színházban eltöltött ötvenedik évadomra például semmilyen szerepet nem kaptam, és a Vígszínházban talán nyolc éve nem is léptem színpadra, csak a Pesti Színházban. Ez nem panasz persze, hiszen a legszebb emlékeim a Pesthez kötődnek. Amikor megnyílt, Várkonyi azt mondta, hogy a Pesti Színház a belváros kis ékszerdoboz. Sajnos arra senki sem gondolt, hogy ezt az ékszerdobozt rendben is kellene tartani, az idő, a kor, a technika változásainak megfelelővé tenni. Remélem, előbb-utóbb majd lesz a kultúrára is annyi pénz, hogy újra méltó legyen Várkonyi meghatározásához.

– Július 1-jével Rudolf Péter lett a Vígszínház új igazgatója. Vele milyen a közös munka?

– Nagyon örültem, hogy az ő pályázata nyert, de sajnos amióta ő az igazgató, tombol a járvány, iszonyú nehéz feladat jutott neki osztályrészüil. A műsorterv, amelyet összeállított, nagyszerű lett, de fogalmunk sincs, mit tudunk megvalósítani belőle.

– Öt állt a Színház- és Filmművészeti Egyetemnél. Hogyan látja a hallgatók és a kuratórium küzdelmét?

– Nem tudhatjuk, hogy ezek között a fiatalok között hány olyan tehetség van, aki a magyar színház és film következő nagy csillaga lehet. Nem tanítottam az egyetemen, személyesen nem ismerem őket, de hiszek benne, hogy a fiatalok olyan tehetséget hordoz magában, amelyet még nem ismerünk, de ha megismerjük, boldogok leszünk tőle. Ezért is kellene teret adni nekik.

– A kormány és médiái gyakran azzal vádolja az egyetemet, hogy ideológiai képzés folyik az intézményben.

– Én nem tegnap jártam a főiskolára, és minket akkor is a mesterségre tanítottak, nem az ideológiára. Volt ugyan politikai gazdaságtan órák, meg filozófia, de ezeket nem vették komolyan, és senkit nem rúgtak ki, ha pol. gaz.-ból rossz volt. A mesterség-órákon pedig nem a politika fogott a fejünkben. A most ott tanulókat is ugyanezt állítják, és én el is hiszem nekik. Ez szakmai kérdés, nem ideológiai. Nemrég került a kezembe egy idézet Szent-Györgyi Alberttől, 1941-ből, amelyet

téket játszottam. Nagy fájdalom volt, hogy a lelketem nem tehettem a színpadra, mondjuk, egy Csehov-szerepben, de Várkonyinak igaza volt, rengeteget tanultam a vígjátékokból. És a közönség szeretetét is a komédiákkal lehet igazán elnyerni.

– A főiskola után – egy rövid pécsi kitérőt követően – a Vígszínházhoz került, és azóta is ott játszik. Nem vágyott a változásra?

– A Vígszínház rengeteget változott ez alatt a több mint ötven év alatt. Változtak a kollégák, változott a vezetés, az én szempontomból nem mindig pozitívan. Az első tizenégy évem, amikor Várkonyi Zoltán-féle Vígszínházban játszhattam, a pályám legjobb időszak volt, de nem csak számomra volt egyedülálló korszak, legtöbben, akik ebben az időben a társulat tagjai voltak, pályájuk legszebb koraként emlegetik ezt az időt.

– A Vígszínház elmúlt éveit a korábbi igazgató, Eszenyi Enikő körüli botrányok határozták meg. Hogyan élte meg ezt az időszakot?

– Azért ezt így nem lehet mondani, noha az elmúlt tíz év kel-

a szegedi egyetemen a diákegyeségről tartott előadásában mondott. „Az, hogy magyar és keresztény, azt élni kell, és nem kiabálni, mert hangoztatásuk által nemcsak tartalmukat veszítik, hanem hibás tartalmat is kapnak...”

– Az SZFE körüli harcok hangúlyosabbá tették a színházi világ meg-

osztottságát. Felül lehet emelkedni ezeken az ellentéteken?

– Én hiszek benne, hogy igen. Hiszen mindannyian ugyanazt akarjuk! Jó színházat, jó filmeket csinálni. Olyan televíziót, amely műsoraival, egy centivel csak, de felülemelkedik a közízlésen, hogy az ország kulturáltságát, ha apránként is, de feljebb tudja emelni.

– Lát esélyt rá, hogy megszűnik a viszály?

– A szétszakadás nem előnyös egyikünknek sem. Hiszen már a rómaiak is tudták, hogy a megosztottakon könnyebb uralkodni. A művészeteknek pedig a szabadság ad levegőt, parancsra nem működik. Az ízlések lehetnek különbözők, de mindig találunk békés

kompromisszumot. Csak beszél-nünk kell egymással.

– Az egyetemi átalakítást szorgalmazók egyelőre nem nyitottak a párbeszédre, és ugyanezzel vádolják a másik felet. Változhat a helyzet?

– Én hiszek benne, hogy a józan ész, a tehetség és a jövőbe vetett hit olyan erő, amelyet nem

lehet lesöpörni az asztalról. Régóta vagyok a pályán, sok mindent láttam. Az Audienciában II. Erzsébet úgy fogalmaz: aki sokáig van jelen, annak ugyanazok a gondolatok, ugyanazok az emberek jönnek újra és újra, csak a nyakkendőjük színe más. Most azt remélem, hogy a fiatalok új gondolatokat hoznak, és nem lesz rajtuk nyakkendő.